

Цьогорічні Великодні свята брати Микола Циб (IV курс) і Мар'ян Топорович (II курс) мали можливість святкувати разом із парохіянами храму Архистратига Михаїла м. Люботин Донецько-Харківського екзархату. Парохом ось уже 6 років є випускник Львівської Духовної Семінарії о. Ігор Табака. Браття прибули до Люботина у страсну середу. Через декілька годин отець мав похорон і брати допомагали у співі. Своєю працею семінаристи долучились до богослужінь страсного тижня, прибирання в каплиці та на подвір'ї. Богослужіння на Свято Пасхи розпочалося опівночі чуваннями. По їх завершенні розпочали Пасхальну Утреню, по завершенні розпочалась Свята Літургія, на якій були присутні близько 50 чоловік, а після літургії відбулося освячення Пасок. У світлий понеділок брати молились з отцем. Прихожанами є всі місцеві жителі, які навернулися завдяки отцю Ігорю. Та, незважаючи на уже збудовану капличку, все одно важко привернути людей до Української Греко-Католицької Церкви. Вони просто бояться йти до нашої Церкви. Час від часу о. Ігор має освячення будинків, похорони, під час яких є змога провести якусь катехизацію, розповісти про Церкву. Після таких речей люди нерідко просять про особисту зустріч, чи навіть про сповідь, яка може тривати кілька годин, бо людина сповідається в 30-40 років вперше у своєму житті. Люди приходять до Церкви, отець спілкується, широко вдячні, обіцяють приходити... І зникають. Найчастіше виявляється, що люди залякані. Вони на radoшах всім розказують про те, чим є наша церква, а з нею починають вести роз'яснювальну роботу про те, куди вона потрапила. Це секта, не християни, тим паче не церква. Навіть інколи називають нас у Люботині сатаністами. Виявляється священники православної церкви в храмах прямо говорять: «Ви туди не ходіть, бо будете прокляті, це сектанти».

Ментальність людей на Східній Україні дуже відрізняється від галичан. Люди не навчені ходити до церкви щонеділі, вони часто не розуміють, для чого це потрібно, адже «основне-вірити в душі», часто ховають померлих без священника, в переважній більшості

живуть без церковних шлюбів, а дуже часто і без цивільних. Коли до людей звертаєшся «Слава Ісусу Христу», вони не знають, що відповісти, хоча на привітання «Христос воскрес» з легкістю відповідають «Воїстину Воскрес».